

5050.

Явление „самоомаскаряване”
Се шири сред министрите ни днес
А ненастъпилото осветяване,
Заплаща се чрез загуба на чест.

Властта им се измерва с беззаконие,
В което те стремително растат,
Когато своята смрад за благовоние
Представят на народа всеки път.

В обятията блудни на управата
Прикриват хитрата си тъпота,
А след като са угоени здравата
Убиват колективно съвестта.

Голям корем и вид дебеловрат
Са резултат от техния мандат.

5051.

Народът ни понася и не мрази я,
Властта над своя съкровен живот
И нейното безсмъртно безобразие
Приема като поносим хомот.

Със своето безпримерно кротуване
Той вече е световен първенец,
А първокласното му подгъзуване
Задоволява всеки големец.

Общественият договор неписан е,
Но съблюдава се до сетен знак,
Докато гражданите са орисани
Да възхваляват с песни своя враг.

Така с търпение и постоянство
Се спазва истинското християнство.

5052.

Че овчедушието е заразно,
Отдавна твърдо съм се убедил
И на Народа заемообразно
Аз тази истина съм доверил.

Твърдим, че има масов героизъм,
За овчедушието си мълчим,
Но казвам, без в подробности да влизам,
Лъжата тук е факт неоспорим.

За мирен ред бленува обществото,
А овчедушните, макар с права,
Не виждат как ще са на власт, защото
Се искрено страхуват от това.

Замества ги, но след подбор обстоен,
Най-често предводител недостоен.

5053.

Ще сме нещастни, докато не схванем,
Защо негодници са все на власт
И до преяждане защо ги храним,
Щом те се подиграват с всички нас.

Негодността е тяхна специалност
И с нея преуспяваха безспир
В света на огледалната реалност,
Където на войната казват „мир”.

Очите зрящи, а душите слепи
Са с мрачна безпросветна слепота,
Която с оправдания нелепи

Крепи негодниците и властта,
За да твърдим с наивен оптимизъм,
Че жадни сме за още комунизъм.

5054.

През трите робства и две свободи
Народът ни успя да се промъкне,
Безброй беди геройски победи,
Но злото не застави да замлъкне.

Натрапиха му княза-педераст,
За да изцапа древната корона,
А после виден педераст на власт
Пое и на републиката трона.

Смени ги преуспяващ наркоман,
Със кокаин чрез пиците снабдяван
По предварително изготвен план

И от министрите му одобряван,
Но всъщност според днешния завет
Той вече е всеобщо възприет.

5055.

Отдавна не достигат донкихотите
За вятърните мелници в света,
Ще ги заместят може би роботите
Ако реши да разреши властта.

Ще бъдат непременно победители
В съюз с изкуствения интелект,
А там се раждат новите учители
И без Сервántес шества нов човек.

Но кой кого ще надживее някога
Ще си остане нерешен въпрос,
Доколкото навсякъде и всякога

Читателят ще е приветстван гост,
А за Сервántес той добре разбира,
Че няма как да се роботизира.

5056.

Как бързо свикнахме със гнусотата,
Вилнееща сред властващата гмеж!
Сами отказахме се от правата
Да спрем развихрилия се грабеж.

Усмивваме се идиотски ведро
На престъпленията всеки ден
И гледаме на кражбите на едро
Като на най-естествен феномен.

Нас ни продават и ни препродават,
Но ние благоверно си мълчим,
А други хора вместо нас узнават,
Страната как изчезва яко дим.

Хабер тогава всеки ще получи
И че ни няма може да научи.

5057.

Защо със Свободата свиквам лесно,
А с демокрацията нова не?
За мен това остава неизвестно
И за молитва сгъвам колене.

Каж ми, прави Боже, как да схвана
Кое е истина, кое лъжа
Във политиката ни самозвана
И в нея правдата да умножа.

Водачите ни всички за меси
Се обявяват гръмко до един,
Но щом напълнят своите кесии
На Дявола пак всеки става син.

На помощ Теб редовно призовавам,
Но пак не мога да ги разпознавам.

5058.

Да оцелея някак при червените
За мен бе най-щастливата случайност,
Щом вече бил съм сред заподозрените,
Че верен съм, но не до всеотдайност.

Със списъци се хората заместваха,
Съдбата им решаваха задочно,
А в лагерите с бойки песни честваха
Присъствието свое там безсрочно.

Но и за враговете второ качество
Властта бе взела подходящи мерки –
И граждани, и цялото селячество
Минаваха редовно на проверки.

Резерви на затворите те бяха
И немалко да влязат там успяха.

5059.

Преди Христос със титла „Божи Син”
Се кичи Александър Македонски,
Светът призна го за велик по чин,
Но не и син на бога мирмидонски.

А кроткия чирак от Назарет
Безброй човеци, живи и във гроба,
По Стария и Новия завет
Приемат, че е бог най-чиста проба.

Слаб дърводелец стана силен бог
И майка си помаза за светица
За да е „дева” с непосочен срок,
Зер, раждала го е като девица.

С „Комунистическия манифест”
Са две най-знайни чудеса до днес.

5060.

Войникът униформен марширува,
Уверено земята бие с крак,
А офицер край него козирува
И готви го за утрешния враг.

Войника не, аз офицера жаля,
Към маршировката е прикован,
Сред нея младостта е отлетяла,
Животът му протича тук по план.

Команди като „в крак!“ го затъпяват,
Не знае друго той във студ и пек,
Отровил му се е отдавна нравът,
Военен е, но е ли и човек?

Числя го аз към жертвите големи,
Които даваме и в мирно време.

5061.

Със имена на хиляди покойници
Е пълна неспокойната ми памет,
Другари верни с врагове-усойници
Са заедно. В душата ми е храмът.

Решил съм да им проверя редиците.
Но те мълчат. Обаче не и аз.
На враговете слагам белезниците,
На другите говоря с нежен глас.

„Животът ви е мое оправдание,
Загдето на света съм се родил
С непрекословното ми основание
Да се убия, че не съм решил.”

Навярно списъкът ми къс изглежда,
Но той за мен е извор на надежда.

5062.

В родината на Кирил и Методи
С успех прилагат новите методи,

Като сред тях изпъква с ценно качество
Широко ползваното преписвачество...

Преписват всички слаби ученици,
Доценти, доктори, академици,

Професори, отгоре нейде спуснати,
С лъжи готови вечно върху устните

И разгласяват гръмко, всепобедно,
Че във науката така е редно,

Предавайки го после без съмнение
От поколение на поколение

Във процъфтяващата им държава
На Солунските братя за прослава.

5063.

Ти раят си за властващи нищожества,
Които те надушват безпогрешно
Сред разноцветните държавни множества
В световното благоустройство днешно.

И носят се из двете полушария,
Като рефрени, в песен споделени,
„Да бъда виден чужденец в България
Днес първа светла радост е за мене!”

Царете си сменихме с комисарите,
А немец-цар за премиер се цани,
Сега остава даже писоарите
На чужденци да бъдат назовани.

Та кой такъв добър народ-добиче
Сърдечно би престанал да обича?!

5064.

*L'homme est un roseau
pensant (Blaise Pascal)*

Защо човека свежда до тръстиката
Математикът знатен Блез Паскал?
С какви достойнства свои е велика тя,
Че точно нея той си е избрал?

Пропуснал е навярно преднамерено
Дъб, бряст, бук, бор и други дървеса,
Които раснат смело и уверено,
Но на топор устойчиви не са.

А малката тръстика придобила е
Завидна гъвкавост в живота свой
И страшна издържливост в изобилие,
Да се сравни с която няма кой.

Но може ли да мисли отговорно.
Все още си остава доста спорно.

5065.

В този пълен с изненади свят
И време на стремление разблудно
Най-лесно е да станеш демократ,
Но да останеше демократ е трудно.

Припомням си с каква гореща страст
Се радвахме, че сталинизъм няма,
Че се задава справедлива власт
И край на кървавата панорама.

Но демократите, избрани с чест,
Превърнаха се в сталинчета малки
И вместо политически прогрес
Предлагат само жалки залъгалки.

Сърцето на народа пак кърви,
Не ни върви на вождове, уви!

5066.

Достигнат е критичния предел!
Читателите днес са малцинство,
Писателство човек е предпочел
Пред поучотелното четиво.

Навярно скоро ще се учреди
На будните читатели съюз
И той със правилник ще уреди
Във него групи със еднакъв вкус.

А целокупният ни книжен дял
Ще продължава бързо да расте
И кой мъдрец да каже би посмял
Какво човек не трябва да чете?

Той бил би с пълно право обвинен,
Че пречи на мисловния обмен.

5067.

Високи, ниски, здрави и сакати
Са мнозинство, за правда зажадняло,
Един до друг са бедни и богати
И те са избирателното тяло.

Различни са, но ги обединява
Една могъща сила всепризната
За слава на любимата държава
И тя е вярата им във лъжата.

Лъжата, чакана и безпокойна,
Поднасяна от непознати люде,
Но с форма за доверие достойна

Доверие на изборите буди
И вкарва във Народното събрание
Лъжците с най-лъжливото призвание.

5068.

В една виенска кръчма уж случайно
Се група сговорна обособи,
Проведоха се преговори тайно
И княз една държава придоби.

А князът благодатната държава
По граници и име опозна
И я превърна в дашна дойна крава.
Спасителка във тежки времена.

През светлите прозорци на дворците
Животът му изглеждаше красив,
Дори безброят жертви във войните
Не сепна нрава му самолюбив.

А щом народът нявга негодува,
Обича по маджарски да го псува.

5069.

Узаконената неправда на властта
Отдавна се приема за естествена,
А на поповете чрез помощта
Тя даже се предствя за божествена.

Призваният народ да я търпи
На два-три века прави революции
И вопълът на гладните тълпи
Във такт на марсилезите по звуци е.

На периоди времето делят
Със своята секира историците,
Но виждат със почуда всеки път,

Едни и същи че са политиците,
Които, като вирусите сити,
Са всички абсолютни паразити.

5070.

Законно тук творят се безобразия,
А с тях се борим с незаконни средства
И безсъмнената причина тази е,
Затворът правдолюбци да приветства.

Престъпните закони, като бурени,
Умеят бързо да се размножават
А сред заветите, до смърт разтурени,
Се утвърждава на тирана нравът.

Настъпва повсеместно затъмнение
И времето посоката си сменя,
Щом за поредното си погребение
Държавата е вече примирена.

Народът наш надежда го крепи -
Дългът му е навеки да търпи.

5071.

Започва да се свива миросгледът
Под силата на робско притеснение,
Когато арестуван е съседът
По писменото твое донесение.

Вселената не те интересува,
Не те интересува и държавата,
Най-важното, което ти се струва,
Е да ги хвърлиш в ада на забравата.

Да бъдеш жив, без оглед на цената,
Да тъпчеш до насита идеалите,
А подлост да продаваш със предплата,
Това ще те издигне сред чакалите.

В човека ти не срещаш съпротива,
Човечността и без това загива.

5072.

Отдавна подкупът е фактор явен
Отвесно, също и хоризонтално
Сред нашия държавен строй прославен
С лице до невъзможност идеално.

От подкуп се нуждае общинарят,
Министър с прякор „десетте процента”,
Със подкуп разтоварват и товарят
И конституцията в парламента.

Корупцията по-нагоре литва
И с нея би могъл да мине метър
Дори и дяволът, ако опитва
Да влезе в рая покрай Свети Петър.

Е, кой тогава може да се мери
Със нейните космически размери?!

5073.

След края на червения кошмар
Страната взе да се приватизира,
Дял падна се на бивш палячо-цар,
Останалото чезнеше без диря.

Един приватизационен акт –
Приватизацията на Закона,
За кратко време стана важен факт
На всички други факти върху фона.

И този факт за господря свой
До днес е изворът доходоносен,
Безбройни милиони точки той
В алъш-вериша вносен и износен.

До него богаташи всеки път
Като мухи край пчелен мед кръжат.

5074.

Човек с любов приема този свят
На ранното си детство през очите
Там добрини край него се тълпят,
Един Христос във мислите му скрит е.

Така посред душевна светлина
И от доброто в радостна заблуда
Той не познава никаква злина,
Докато срещне първия си Юда.

А юди много Господ е създал
По някакви причини неизвестни,
Когато с прясно осветена кал
Ни е замесвал в дебрите небесни.

Във нашето отбрано общество
Те винаги били са мнозинство.

5075.

Народът се нуждае от години
Докато свикне,
Че чужда армия, където мине,
Трева не никне.

Германци житото ни не платиха,
Но го прибраха,
Руснаци след това у нас вилняха
И дообраха.

Към чужденеца сме гостоприемни,
За да го трогнем -
При опита на голо да ни емне,
Да му помогнем.

И мислим, че в подобна обстановка
Сме автори на политика ловка.

5076.

В Русия, откъдето и да минеш,
Поети със лопата да ги ринеш,

Но този бе поет със кмет-приятел
И във затвора старши надзирател,

Където тласкани от долни страсти
Мъже превръщат се във педерастии.

Творбата „Сватбата” му се понрави
И в превод той реши да я преправи,

Като от сватба българска нормална
Създаде връзка мъжка педерална,

Посягайки на авторското право
Със своето хитруване лукаво

Навярно от критиците подсетен,
Че е възможно да не бъде четен.

5077.

Когато двама наши политици
Започнат да сравняват честността си,
Те не пестят словесните жълтици,
Които всеки е готов да ръси.

А ние, стреснати от святостта им,
Със потни от възбуда длани трием
Лицето си с надежда да узнаем
На сън или на яве правда пием.

Преображението идва сетне
В загадъчните техни кабинети,
Където след усмивките приветни

Се вместват в новите си силуети
И милата им припозната майка
Е вече всемогъщата нагайка.

5078.

Способност ценна за ръководителя
Безспорно днес е некадърността,
Чрез нея той редовно победител е
След битки в центъра и по места.

Преди да стане общозадължителна
Народът свикнал бе да я търпи,
Сега му я налагат принудително
И трябва да я пази и крепи.

Тя олицетворява цяла нация
В стремежа ѝ към сговор и към мир,
Защото цялата е демокрация,
Достъпна е, и ден, и нощ безспир.

Очаква се след някоя година
Дори да се изнася и в чужбина.

5079.

Живеят безкомпромисните кратко,
Създават примери и си отиват,
Като понякога, макар и рядко,
За Онзи свят със слава ги приспиват.

Подвързани във книги прах събират,
Обвити в героична добродетел,
А хора в тях да вярват се намират -
Тях някой да повика се е сетил.

И те подържат този вид особен,
Обречени на обич безпощадна
Към братята в народа си поробен
С душа, за шепа справедливост жадна.

Но справедливостта е сред богатата
В недостиг непрестанен на Земята.

5080.

Планетата, където долетяхме,
Приличаше на нашата Земя
И с хората почти еднакви бяхме,
Така че чувствахме се у дома.

Те бяха до един мирилюбиви,
А Бог им бе огромен лист зелен
И той подържаше ги всички живи
Чрез кислород, от него сътворен.

Не знаеха доброто, нито злото,
Животът им бе всекидневен рай
Сред благосклонността на обществото,
Която бе с начало, но без край.

А скоро чрез настойчивост позната
Внедрихме правилата на Земята.

5081.

Не зная беше ли той много умен,
Макар че искаше да е такъв,
Но беше непонятно сладкодумен
И чужди думи лееше със стръв.

А речите, червени или сини,
Завършваше с любимия цитат
„Тъй както нявга казваше Манчини”,
Манчини сякаш бе му адвокат.

Във същност що за птица е Манчини? -
Бе странен до болезненост въпрос
И дразнеше от няколко години
У зрителя очи, уши и нос.

Накрая стана ясно, той бе лустро,
Подобно на „Тъй рече Заратустра”.

5082.

“L’après midi d’un faune”

(Stéphane Mallarmé)

Отдавна теб те няма Маларме,
Следобеда сънлив за да възпееш
На депутатата наш, когото сме
Очаквали със слава да обвееш.

Възможно щеше да е Дебюси
Да тури стиховете ти на ноти
И депутатът да се възвиси
Над любовта към едрите банкноти.

Самотник сред самотните е днес
Във скучния безплоден парламент
И за заплатата си чака вест

Че е пореснала с висок процент,
Лишен от правото да негодува,
Защото нея сам си я гласува.

5083.

За женско население във рая
В свещенните писания ни ред,
Причината за този факт коя е
На хиляди догадки е предмет.

Там ангелите до един са мъжки,
Начело със архангел Гавраил,
Свободни са, без всякакви задръжки,
Да хвалят своя мъжки Господ мил.

А на жените, християнки верни,
Се обещава светли небеса,
Но щом умрат, били те бели, черни,
Добре дошли при своя Бог не са.

Неправдата от двайсет века грее
И никой да я промени не смее.

5084

От мой довереник, на служба в рая,
Научих интересна новина,
Сред всички други новини тя най е
Забележителна за всички времена.

Христос е често бил командирован
Сред нас, но вечно сам е бил,
В небето връщал се разочарован
И със успех не бил се отличил.

С известния сега апостол Юда,
Щом свързал е свещения си път
Той сринал фарисейската заблуда
И бил признат за Бог от кръв и плът.

Навярно точно за това занятие
Пилат го е осъдил на разпятие.

5085.

Застанал пред вратата на Отвъднотою
В очакване да дойде моя ред,
Аз виждам своето щастие несбъднато,
Накичено с надеждите безчет.

Те всичките, безсрочно застраховани,
В престижна райска банка са на влог,
А в рая банките са обетовани
И техен собственик е Господ-Бог.

Ще искам тяхното освобождаване,
За да ги ползвам всички до една
След моето небесно появяване
В пределите на райската страна.

Но с трепет се замислям всеки път,
Дали на входа няма да ме спрат?

5086.

Евангелие от Матей-12:56.

Светата Дева майка е пресвята
На пет израсли здрави синове,
Със тях обогатила е Земята
И цял свят Божа майка я зове.

Сестрици също им е народила,
Но те са с неизвестен брой до днес
И титла „многодетна” е добила,
Запазвайки девическата чест.

Исус, не Яков, се сдобива с шанса
Да бъде припознат от Бог-баща,
А Йосиф, Юда, Симон, са в миманса
На историческата нищета.

И оттогава спазва се Закона -
Най-старият да наследява трона.

5087.

Против самодържавния мъчител
В борбата не првиха колене,
Жан Жак Русо им беше пръв учител,
Но срещу крепостничеството - не!

Стада човешки да се разпродават
Ведно със прилежните села,
На Пушкин впечатление не правят
И музата с прибрани е крила.

Толстой, Тургенев, а и много други
От крепостния труд набират мощ,
Мужиците са с главните заслуги
Те да живеят в блясък и разкош.

А невинността им е призната,
Защото били грешни времената.

5088.

Мечтата в бъдещето се разхожда
И вижда, че там всичко е строеж
По план и указания на Вожда,
Обвеяно с надежди и копнеж.

Да сме със бъдеще уеднаквено
От Партията-майка е завет
И бъде ли докрай осъществено,
Успех било би за добрия ред.

Щом множественото число отсъства
За „бъдеще” във нашия език,
То с чука и със сърпа се покръства
В единен порив и стремеж велик.

А настоящето за чест и слава,
Да е на второ място продължава.

5089.

Навред се знаеше, че „чичо Коле леко коли”.

В живота беше с най-различни роли,
Но най-известна бе, че леко коли,

Довеждаха му жертвите в коли
Със уверения, че не боли

И той уцелваше ги във сърцето
През ключицата точно, след което

За всеки смъртоносен удар с нож
Му се заплащаше с понякоя грош,

А под тренираната му десница
Се стапяше най-дългата редица,

Но все пак след напрегнатия ден
Накрая се почувства уморен

И жадната за зрелища тълпа
Видя как се прозина и заспа.

5090.

Щом видя, че идейни врагове
Са във съюз за благо народно,
Усещам как нов сговор се кове
За едра кражба взаимноизгодно.

Парата има чуден божи дар
Порядъчност навред да произвежда,
Над съд и над Закон е господар
И горестта превръща във надежда.

Чрез нея се постига силна власт,
Крадците тя превръща във министри,
Навред се носи звънкият ѝ глас
И с Папата тя политика бистри.

Престижът ѝ е толкова висок,
Че скоро ще я обявят за Бог.

5091.

Запълнена е празнина печална
Сред най-необходимите неща,
Разкриваща възможност идеална
Чрез взрив за приложение в бита.

Да се заложи бомба у съседа,
За да му пожелае спорен ден
След задушевна дружеска беседа,
Изглежда привлекателно за мен.

Подобна мисъл сигурно съзрява
При всеки от събратята по кръв
В единната като юмрук държава,
А важното е кой ще бъде пръв.

Взаимно всички ще се доверяваме,
Като един друг бодро се взривяваме.

5092.

В панелния строеж на мисълта
Полезни са готовите твърдения,
Които ни поставят под властта
На утвърдени умозаклучения.

„Страх лозе пази” е едно от тях
До „Евтин на брашното, скъп на триците”,
В словесността ги вместиламе без страх
И си обогатяваме езиците.

Добре заместват скромния бюджет
От умственост, когато изразходван е
А глупостта е със приоритет,
Макар че пази се от обнародване.

Душата в тях спасение намира,
Щом срещне нуждата да се подпира.

5093.

Устойчива посредственост цари
Навред по върховете на държавата,
Обтънала във леност и пари,
Родени на лъжите от прославата.

И всеки властник, малък и голям,
Ни сочи мнимите си постижения
С „Последната си капка кръв ще дам
За да се сбъднат вашти възжеления!”

Народът е обучен да мълчи
И да приема всички обещания
Без някому да противоречи,
Заеет със всекидневните страдания.

Но все пак важно е да се узнае
Това безкрайно дълго ли ще трае?

5094.

Какво се случи със народа мил?
Какви промени го обезобразиха?
Врази безброй той беше победил,
А него свои сили победиха.

На тържището не веднъж и дважд
По части бе продаван все от наши,
Водачът за да стане богаташ
В съюз със други алчни богаташи.

Сега е премаялял, обезумял,
Без правото да търси свое право
И горестите всички опознал,
Край себе си не вижда нищо здраво.

На мъките си за да устои,
Той напоследък черквици строи.

5095.

Кога патриотизмът стана стока
Ми липсват данни, за да потвърдя,
Но днешната му стойност е висока
И той пазари важни завладя.

Най-ценен е сред близките до Вожда,
Там с благороден плаща се метал,
Докато бедните към гроба той предвожда,
Зер няма кой за тях да го е жал.

Човекът да се продаде изгодно,
Изглежда да е скъп природен дар
При възвишаване международно
За сметка на народния олтар.

И доста граждани завиждат нему,
А други казват мислено „Блазе му!”

5096.

Поетът „не живее, а гори”
Със пламък на възвишено страдание,
Което е готов да осребри
В многотиражно някое списание.

Човечеството гълта във захлас
Страданието му поетизирано,
Усещайки, че в неговия глас
И нашето тегло е закодирано.

Това го доближава до Христос -
Загрижен е за мъките на хората,
Но следва неотложният въпрос:
Въображаема ли е опората?

Той мъката споделя със света,
За себе си запазва радостта.

5097.

От „Престъпление и наказание”
У нас се тачи първата полвина,
А втората да чезне в мрак призвана е
По доста уважителна причина.

Убийците сред нашто население
Са част от управленческото братство
И то използва тяхното умение
В защита на събраното богатство.

Без силата лечебна на заплахите
Режимите са слаби и нетрайни,
А властниците тукашни? – Успяха те
Чрез страх да стигнат висини омайни.

Там дълго биха, ядоха и пиха,
Накрая докато се провалиха.

5098.

Опитвам без успех да подредя
Терора при различните режими
По вид на смъртоносната следа,
Определила общото им име.

Но странно е, че срещат се страни
С терор, оформен като изначален
От още най-дълбоки старини,
Като единствен строй национален.

За Свободата никой тук не мре,
Защото просто никой не я иска,
А търси се кой може най-добре
Да я зароби, за да я потиска.

И щом очакваният бой настане,
Тирани бият се срещу тирани.

5099.

В картината си „Тайната вечеря”
Да Винчи дълго търсил е модел
За Юда... Но успял да го намери
И във творбата си го е въвел.

Предателят със образ е типичен
И Господ образа е одобрил,
Подлецът т е обаче с лик различен
И с лик различен винаги е бил.

Той може да е като женска ласка,
Примамлив, всеотдаен и красив
Или да е човекът, който кряска
Хвалби за Вожда, за да е щастлив.

И затова на мене ми се струва,
Не може никой да го нарисува.